

KOLMAS INTERNATIONALE JA SEN PAIKKA HISTORIASSA

„Liittolaismaiden” imperialistit saartavat Venäjää pyrkien eristämään kapitalistisesta maailmasta Neuvostotasavallan, jota he pitävät tartuntapesänä. Nuo laitostensa „demokraattisuudella” ylvästelevät ihmiset ovat siinä määrin Neuvostotasavaltaa kohtaan tuntemansa vihan sokaisemia, etteivät huomaa, miten naurettaviksi he saattavat itsensä. Voitteko kuvitella: etumaiset, sivistyneimmät ja „demokraattisimmat” maat, jotka ovat hampaisiin asti aseistettuja ja hallitsevat sotilaallisessa suhteessa jakamattomasti koko maailmaa, pelkäävät kuin tulta sitä *aatteellista* tartuntaa, joka leviää köyhdytetystä, nälkäisestä, takapajuudesta ja heidän väitteidensä mukaan jopa puolivillistä maasta!

Jo pelkästään tämä ristiriita avaa kaikkien maiden työtä-tekvien joukkojen silmät ja auttaa paljastamaan imperialistien Clemenceau’n, Lloyd Georgen, Wilsonin ja heidän hallitustensa tekopyhyden.

Mutta meitä ei auta yksin se, että kapitalistit ovat Neuvostoja kohtaan tuntemansa vihan sokaisemia, meitä auttaa myös heidän keskinäinen eripuraisuutensa, joka panee heidät tekemään jalkakamppoja toisilleen. He ovat solmineet keskenään todellisen vaitiolon salaliiton peläten eniten totuudenmukaisten tietojen leviämistä Neuvostotasavallasta yleensä ja sen virallisten asiakirjojen leviämistä erikoisesti. Ranskan porvariston pää-äänenkannattaja „Aika” („Le Temps”) on kuitenkin julkaissut tiedotuksen siitä, että Moskovassa on perustettu Kolmas, Kommunistinen Internationale.

Sen johdosta kiitämme mitä kunnioittavimmin Ranskan porvariston pää-äänenkannattajaa, tuota ranskalaisen

shovinismin ja imperialismien johtajaa. Olemme valmiit lähettämään „Aika” lehdelle juhlallisen adressin kiitollisuutemme ilmaukseksi sen johdosta, että se auttaa meitä niin onnistuneesti ja taitavasti.

Siitä, millä tavalla „Aika” on laatinut tiedotuksensa meidän radiomme perusteella, näkyvät aivan selvästi vaikuttimet, joita tämä suuren rahan äänenkannattaja on pitänyt ohjeenaan. Se halusi pistellä Wilsonia, tölväistä tätä: muka, näettekös nyt, minkälaisia ovat ne, joiden kanssa te pidätte mahdollisena käydä neuvotteluja! Nuo suuren rahan tilauksesta kirjoittelevat neropatit eivät huomaa, miten se Wilsonin pelottelu bolshevikeilla, jota he harjoittavat, muuttuu työtätekevien joukkojen silmissä bolshevikkien mainostukseksi. Vielä kerran sulimmat kiitoksemme ranskalaisten miljonäärien äänenkannattajalle!

III Internationalen perustaminen tapahtui sellaisen maailmantilanteen vallitessa, etteivät mitkään „liittoutuneiden” imperialistien paremmin kuin Saksan Scheidemannien ja Itävallan Rennerien kaltaisten kapitalismin lakeijainkaan kiellot tai pikkumaiset ja halpamaiset konnankoukut ole voineet estää viestiä tästä Internationalesta leviämästä ja myötätuntoa sitä kohtaan kasvavasta työväenluokan keskuudessa kaikkialla maailmassa. Tämän tilanteen on luonut proletaarinen vallankumous, joka kasvaa kaikkialla silminnähtävästi, ei ainoastaan päivä päivältä, vaan tunti tunnilta. Tämän tilanteen on saanut aikaan työtätekevien joukkojen keskuudessa alkanut *neuvostoliike*, joka on kasvanut jo niin voimakkaaksi, että siitä on tullut todella *kansainvälinen* liike.

Ensimmäinen Internationale (1864—1872) laski perustan työläisten kansainväliselle järjestölle, jonka tehtävänä oli valmistella heidän vallankumouksellista rynnistystään pääomaa vastaan. Toinen Internationale (1889—1914) oli proletaarisen liikkeen kansainvälinen järjestö; tämä liike kasvoi *laajuussuuntaan*, mikä ei voinut olla johtamatta vallankumouksellisen tason tilapäiseen laskuun, opportunistien tilapäiseen voimistumiseen, mikä johti loppujen lopuksi tämän Internationalen häpeälliseen romahdukseen.

Kolmas Internationale syntyi tosiasiallisesti vuonna 1918, jolloin monivuotinen taistelu opportunistia ja sosialishovinismia vastaan, varsinkin sodan aikana, oli johtanut kommunististen puolueiden muodostumiseen useiden kansa-

kuntien keskuudessa. Muodollisesti III Internationale perustettiin maaliskuussa 1919, sen ensimmäisessä edustajakokouksessa Moskovassa. Ja tämän Internationalen luonteenomaisin piirre, sen kutsumus — marxilaisuuden opetusten soveltaminen käytäntöön ja sosialismin ja työväenliikkeen vuosisataisten ihanteiden toteuttaminen — tämä III Internationalen luonteenomaisin piirre ilmeni heti siinä, että uusi, kolmas „Kansainvälinen Työväen Yhdistys” on *jo nyt* alkanut tietystä määrin *merkitä samaa kuin Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liitto*.

Ensimmäinen Internationale laski perustan proletariiselle, kansainväliselle taistelulle sosialismin puolesta.

Toinen Internationale oli kautta, jonka kuluessa valmistettiin maaperää laajalle joukkoliikkeelle monissa maissa.

Kolmas Internationale on perinyt II Internationalen työn hedelmät, karsinut pois sen opportunistisen, sosialishovinitisen, porvarillisen ja pikkuporvarillisen saastan ja *alkanut toteuttaa* proletariaatin diktatuuria.

Niiden puolueiden kansainvälisellä liitolla, jotka johtavat maailman vallankumouksellisinta liikettä, proletariaatin liikettä pääoman ikeen kukistamiseksi, on nyt ennenkuulumattoman vankka perusta: useita *Neuvostotasavaltoja*, jotka kansainvälisessä mitassa soveltavat käytäntöön proletariaatin diktatuuria, sen voittoa kapitalismista.

III:n, Kommunistisen Internationalen maailmanhistoriallinen merkitys on siinä, että se on ryhtynyt toteuttamaan käytännössä Marxin suurenmoista tunnusta, joka sisältää yhteenvedon sosialismin ja työväenliikkeen vuosisataisesta kehityksestä, tunnusta, joka ilmaistaan käsitteellä: proletariaatin diktatuuri.

Tämä nerokas ennakkonäkemyks, tämä nerokas teoria on muuttumassa todellisuudeksi.

Nämä latinalaiset sanat on nyt käännetty nykyisen Euroopan kaikkien kansojen kielille — enemmänkin: maailman kaikille kielille.

Maailmanhistoriassa on alkanut uusi aikakausi.

Ihmiskunta heittää harteiltaan orjuuden viimeisen muodon: kapitalistisen orjuuden eli palkkaorjuuden.

Vapautuessaan orjuudesta ihmiskunta astuu ensi kerran todelliseen vapauteen.

Miten on saattanut tapahtua, että Euroopan takapajuisimpiin kuulunut maa on ensimmäisenä pystyttänyt

proletariaatin diktatuurin ja perustanut Neuvostotasaval-
lan? Tuskinpa erehdymme, jos sanomme, että juuri tämä
ristiriita toisaalta Venäjän takapajuisuuden ja toisaalta sen
„hyppäyksen” välillä, jonka Venäjä on tehnyt porvarillisen
demokratian yli demokratian korkeimpaan muotoon, neu-
vostolliseen eli proletaariseen demokratiaan, juuri tämä
ristiriita on ollut (sosialismin johtajien enemmistöä rasittavi-
en opportunististen tottumusten ja poroporvarillisten
ennakkoluulojen ohella) eräänä sellaisena syynä, joka on
erikoisesti vaikeuttanut ja hidastanut Neuvostojen merki-
tyksen tajuamista Lännessä.

Työväenjoukot kaikkialla maailmassa ovat vaistomaisesti
tajunneet, mikä merkitys Neuvostoilla on proletariaatin
taisteluaseena ja proletaarisen valtion muotona. Mutta
opportunistien turmelemat „johtajat” ovat kumartaneet ja
kumartavat edelleenkin porvarillista demokratiaa nimittäen
sitä „demokratiaksi” yleensä.

Onko mitään ihmeellistä siinä, että proletariaatin dikta-
tuurin toteutuessa tuli ilmi ennen kaikkea „ristiriita” Venä-
jän takapajuisuuden ja sen „hyppäyksen” välillä, jonka
Venäjä on suorittanut porvarillisen demokratian *ylitse*?
Ihmeellistä olisi, jos historia olisi sallinut meidän toteuttaa
demokratian *uuden* muodon *ilman* lukuisia ristiriitoja.

Jokainen marxilainen, jopa kuka tahansa yleensä nyky-
ajan tieteeseen tutustunut antaisi ehdottomasti kieltävän
vastauksen, jos häneltä kysyttäisiin: „Onko eri kapitalistis-
ten maiden tasaisesti eli harmonisen sopusuhtaisesti tapah-
tuva siirtyminen proletariaatin diktatuuriin todennäköistä?”
Kapitalismin maailmassa ei ole koskaan ollut eikä ole
voinut olla mitään tasaisuutta, harmoniaa eikä sopusuhtai-
suutta. Kukin maa on kehittänyt erikoisen silmäänpistävästi
milloin sitä, milloin tätä kapitalismin ja työväenliikkeen
puolta tai piirrettä tahi kokonaista ryhmää ominaisuuksia.
Kehitysprosessin kulku on ollut epätasaista.

Kun Ranska suoritti suurta porvarillista vallankumous-
taan, herättäen koko Euroopan mantereen historiallisesti
uuteen elämään, oli Englanti vastavallankumouksellisen
liittoutuman johdossa, vaikka se samalla oli kapitalistisesti
paljon kehittyneempi kuin Ranska. Mutta senaikainen
Englannin työväenliike ennakoi nerokkaasti paljon sel-
laista, mikä oli sittemmin ominaista tulevalle marxilaisuus-
delle.

Silloin kun Englanti antoi maailmalle ensimmäisen laajan, todella joukkoluontoisen ja poliittisesti muotoutuneen proletaarisen vallankumousliikkeen, chartismin, tapahtui Euroopan mantereella enimmäkseen vain heikkoja porvarillisia vallankumouksia, mutta Ranskassa puhkesi ensimmäinen suuri kansalaissota proletariaatin ja porvariston välillä. Porvaristo löi proletariaatin erilaiset kansalliset joukko-osastot hajalle yksitellen ja eri tavalla eri maissa.

Englanti on ollut esimerkkinä maasta, jossa, kuten Engels sanoi, porvaristo loi porvarillistuneen aristokratian rinnalle proletariaatin eniten porvarillistuneen kermakerroksen⁵³. Eturivin kapitalistinen maa joutui useiksi vuosikymmeniksi takapajuisen maan asemaan proletariaatin vallankumoustaistelun kannalta katsoen. Ranska ikäänkuin ehdytti proletariaatin voimat kahdessa sankarillisessa, maailmanhistorian kannalta tavattoman paljon antaneessa työväenluokan kapinassa porvaristoa vastaan vuosina 1848 ja 1871. Sen jälkeen hegemonia työväenliikkeen Internationalessa siirtyi Saksalle XIX vuosisadan 70-luvulta lähtien, jolloin Saksa oli taloudellisesti jäljessä sekä Englannista että Ranskasta. Mutta sitten kun Saksa sivuutti taloudellisesti nuo mo'emmat maat, s.o. XX vuosisadan toiselle vuosikymmenelle ehdittyä, niin kaikkialla maailmassa esikuvana pidetyn Saksan marxilaisen työväenpuolueen johtoon pesiytyi ryhmä paatuneita heittäjiä, mitä saastaisimpia, kapitalisteille itsensä myyneitä roistoja Scheidemannista ja Noskesta Davidiin ja Legieniin asti, mitä inhottavimpia työväen keskuudesta lähteneitä, monarkiaa ja vastavallankumouksellista porvaristoa palvelevia pyöveleitä.

Maaailmanhistoria kulkee järkähtämättä proletariaatin diktatuuriin, mutta se ei kulje sileitä, helppoja eikä suoria teitä.

Silloin kun Karl Kautsky vielä oli marxilainen eikä se marxilaisuuden luopio, miksi hän muuttui sittemmin ryhdyttyään kannattamaan yhteistoimintaa Scheidemannien kanssa ja puolustamaan porvarillista demokratiaa neuvostollista eli proletaarista demokratiaa vastaan, hän kirjoitti aivan XX vuosisadan alussa artikkelin „Slaavilaiset ja vallankumous”. Tässä artikkelissaan hän esitti ne historialliset ehdot, jotka viittasivat kansainvälisen vallankumouksellisen liikkeen hegemonian mahdolliseen siirtymiseen slaavilaisille.

Niin on tapahtunutkin. Joksikin ajaksi — on itsestään selvää, että vain lyhyeksi ajaksi — hegemonia proletariaatin vallankumouksellisessa Internationalessa on siirtynyt venäläisille, aivan samoin kuin se oli XIX vuosisadan eri kausina ensin englantilaisilla, sitten ranskalaisilla ja viimein saksalaisilla.

Olen joutunut toistamaan jo useamman kerran: edistyneimpiin maihin verraten venäläisten oli helpompi *aloittaa* suuri proletaarinen vallankumous, mutta heidän on vaikeampi *jatkaa* sitä ja viedä se lopulliseen voittoon sosialistisen yhteiskunnan täydellisen järjestämisen mielessä.

Meidän oli helpompi aloittaa ensinnäkin siksi, että tsaarin monarkian tavaton — XX vuosisadan Euroopan oloissa tavaton — poliittinen takapajuisuus oli vaikuttamassa siihen, että joukkojen vallankumouksellinen rynnistys saavutti tavattoman voiman. Toiseksi Venäjän takapajuisuus kietoi omalaatuisesti toisiinsa porvaristoa vastaan suuntautuneen proletaarisen vallankumouksen ja tilanherroja vastaan suuntautuneen talonpoikaissodan. Siitä aloitimme Lokakuussa 1917 emmekä olisi voittaneet silloin niin helposti, elleimme olisi aloittaneet siitä. Marx mainitsi jo vuonna 1856 Preussista puhuessaan, että proletaarisen vallankumouksen ja talonpoikaissodan omalaatuinen kietoutuminen toisiinsa on mahdollista⁵⁴. Bolshevikit ovat vuoden 1905 alusta saakka puolustaneet proletariaatin ja talonpoikaiston vallankumouksellis-demokraattisen diktatuurin aatetta. Kolmanneksi vuoden 1905 vallankumous teki suunnattoman paljon työläis- ja talonpoikaissodan poliittisen koulutuksen hyväksi, niiden etujoukon perehdyttämiseksi Lännen sosialismin „viimeiseen sanaan” sekä myös joukkojen vallankumouksellisen *toiminnan* mielessä. Ilman sellaista „kenraaliharjoitusta”, jollainen oli vuosi 1905, vuoden 1917 vallankumous, niin helmikuun porvarillinen kuin loka-kuun proletaarinenkaan, ei olisi ollut mahdollinen. Neljänneksi Venäjä kykeni maantieteellisen asemansa ansiosta vastustamaan kehittyneiden kapitalististen maiden sotilaallista ylivoimaa kauemmin kuin muut maat. Viidenneksi proletariaatin omalaatuinen suhde talonpoikaistoon teki helpommaksi siirtymisen porvarillisesta vallankumouksesta sosialistiseen vallankumoukseen ja auttoi kaupungin proletaareja vaikuttamaan maaseudun työtätekevien puoliprole-

taarisiin, köyhimpiin kerroksiin. Kuudenneksi pitkällinen lakkotaistelun koulu ja Euroopan työväen joukkoliikkeen kokemus helpottivat proletariaatin sellaisen omalaatuisen vallankumouksellisen järjestömuodon kuin *Neuvostojen* syntymistä syvästi vallankumouksellisessa ja nopeasti kärjistyvässä tilanteessa.

Tämä luettelo ei tietenkään ole täydellinen. Mutta toistaiseksi voidaan rajoittua siihen.

Neuvostodemokratia eli proletaarinen demokratia on syntynyt Venäjällä. Pariisin Kommuuniin verrattuna on otettu toinen maailmanhistoriallinen askel. Proletaarien ja talonpoikain Neuvostotasavalta on osoittautunut maailman ensimmäiseksi kestäväksi sosialistiseksi tasavallaksi. *Uudentyyppisenä valtiona* se ei voi enää kuolla. Se ei ole enää yksin.

Sosialismin rakentamistyön jatkamiseksi ja sen päätökseen viemiseksi tarvitaan vielä hyvin paljon. Korkeammalla kulttuuritasolla olevissa maissa, missä proletariaatin ominaispaino ja vaikutus on suurempi, neuvostotasavalloilla on kaikki edellytykset sivuuttaa Venäjä, kun ne kerran lähtevät proletariaatin diktatuurin tielle.

Vararikon kärsinyt II Internationale tekee nyt kuolemaa ja mätänee elävältä. Se esittää tosiasiallisesti kansainvälisen porvariston apurin osaa. Se on todella keltainen Internationale. Sen huomatuimmat aatteelliset johtajat, sellaiset kuin Kautsky, ylistävät *porvarillista* demokratiaa nimittäen sitä „demokratiaksi” yleensä tai — mikä on vieläkin typerämpää ja törkeämpää — „puhtaaksi demokratiaksi”.

Porvarillinen demokratia on aikansa elänyt, aivan samoin kuin on aikansa elänyt myös II Internationale, joka teki historiallisesti välttämättömän ja hyödyllisen työn silloin, kun päiväjärjestyksessä oli työväenjoukkojen valmentaminen tuon porvarillisen demokratian puitteissa.

Kaikkein demokraattisinkaan porvarillinen tasavalta ei ole milloinkaan ollut eikä ole voinut olla mitään muuta kuin koneisto, jonka avulla pääoma on sortanut työtätekeviä, ei mitään muuta kuin pääoman poliittisen vallan välikappale, ei mitään muuta kuin porvariston diktatuuria. Demokraattinen porvarillinen tasavalta lupasi antaa vallan enemmistölle, julisti sen, mutta ei ole koskaan voinut toteuttaa sitä niin kauan kuin on ollut olemassa maan ja muiden tuotantovälineiden yksityisomistus.

„Vapaus” demokraattisessa porvarillisessa tasavallassa on todellisuudessa ollut vapautta *rikkaille*. Proletaarit ja työtätekevät talonpojat ovat voineet ja heidän on pitänytkin käyttää sitä valmentautukseen voimiaan pääoman kukistamiseksi, porvarillisen demokratian voittamiseksi, mutta yleensä ottaen työtätekevät joukot eivät ole voineet *fosi-*
asiallisesti nauttia demokratiasta kapitalismin vallitessa.

Neuvostodemokratia eli proletaarinen demokratia muodostui ensi kertaa maailmassa *demokratiaksi* suurille joukoille, työtätekeville, työläisille ja pientalonpojille.

Maailmassa ei ole vielä milloinkaan aikaisemmin ollut sellaista väestön *enemmistön* valtiollista valtaa, tämän enemmistön *todellista* valtaa, kuin on Neuvostovalta.

Se tukahduttaa riistäjien ja heidän apureidensa „vapauden”, se ottaa heiltä pois „vapauden” riistää, „vapauden” hyötyä toisten nälänhädästä, „vapauden” taistella pääoman vallan palauttamiseksi, „vapauden” liittoutua ulkomaisen porvariston kanssa kotimaisia työläisiä ja talonpoikia vastaan.

Puolustakoot Kautskyt tuollaista vapautta. Siten voivat menetellä vain marxilaisuuden luopiot, sosialismin luopiot.

II Internationalen aatteellisten johtajien, sellaisten kuin Hilferdingin ja Kautskyn vararikko ei ole tullut missään niin selvästi näkyviin kuin siinä, että he eivät ole kyenneet laisinkaan käsittämään neuvostodemokratian eli proletaarisen demokratian merkitystä, sen suhdetta Pariisin Kommuniiniin, sen paikkaa historiassa, sen välttämättömyyttä proletariaatin diktatuurin muotona.

Saksan „riippumattoman” (lue: poroporvarillisen, ahdasmielisen, pikkuporvarillisen) sosialidemokraattisen puolueen äänenkannattajan, „Vapauden” („Die Freiheit”) 74. numerossa julkaistiin helmikuun 11 p:nä 1919 vetoamus „Saksan vallankumoukselliselle proletariaatille”.

Tämän vetoamuksen ovat allekirjoittaneet puoluehallinto ja puolueen koko edustajaryhmä „Kansalliskokouksessa”, tuossa saksalaisten „perustavassa kokouksessa”.

Vetoamuksessa syytetään Scheidemanneja siitä, että he pyrkivät syrjäyttämään *Neuvostot*, ja ehdotetaan — leikki pois! — Neuvostojen ja perustavan kokouksen *yhteensopeuttamista*, tiettyjen valtiollisten oikeuksien ja tietyn paikan antamista Neuvostoille perustuslaissa.

On saatava aikaan sovinto, yhdistettävä toisiinsa porvariston diktatuuri ja proletariaatin diktatuuri! Miten yksinkertaista! Mikä poroporvarillinen neronleimaus!

Vahinko vain, että yhdistyneet menshevikit ja sosialistivallankumoukselliset, nuo pikkuporvarilliset demokraatit, jotka kuvittelevat olevansa sosialisteja, ehtivät jo kokeilla sitä Kerenskin aikana Venäjällä.

Ken Marxia lukiessaan ei ole käsittänyt, että aina kun tilanne kapitalistisessa yhteiskunnassa muodostuu kärkeväksi, aina kun luokkien välillä syntyy vakava selkkaus, silloin voi tulla kysymykseen vain joko porvariston diktatuuri tahi proletariaatin diktatuuri — hän ei ole ymmärtänyt mitään Marxin taloudellisesta eikä myöskään poliittisesta opista.

Hilferdingin, Kautskyn ja kumpp. poroporvarillinen neronleimaus porvariston diktatuurin ja proletariaatin diktatuurin rauhanomaisesta yhdistämisestä kaipaa kuitenkin erillistä käsittelyä, jos mielitään selvittää kaikki talousopilliset ja poliittiset typeryydet, joita on ahdettu tuohon mitä oivallisimpaan ja koomillisimpaan vetoomukseen helmikuun 11 päiväältä. Se käsittely on lykättävä tuonnemmaksi, toiseen artikkeliin ⁵⁵.

Moskova, huhtikuun 15 pnä 1919

Julkaistu toukokuussa 1919

Julkaistaan käsikirjoituksen mukaan